

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **A.V.**, bytem ..., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 3.10.2017 proti rozhodnutí žalované ze dne 4.9.2017. č.j. ...-HS o *invalidní důchod*,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 3.10.2017 se žalobkyně domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 4.9.2017 č.j. 595 726 0067/44091-HS, neboť s ním nesouhlasí, protože dle ní její zdravotní stav odpovídá invaliditě druhého stupně a byl chybně posouzen i v řízení o podaných námitkách, protože se nelepší a i přes pravidelnou léčbu dochází k jeho postupnému zhoršování; závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 4.9.2017 a vrácení věci žalované. (K žalobě připojila k výzvě soudu mimo jiné i kopii napadeného rozhodnutí.)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 4.9.2017 č.j. 595 726 0067/44091-HS žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. 595 726 0067 ze dne 4.4.2017, jímž byla zamítnuta její žádost o změnu výše invalidního důchodu podle § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), pro nesplnění podmínek § 39 odst. 2 písm. b) a c) téhož zákona, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení*

(dále jen **OSSZ**) Plzeň-město ze dne 16.3.2017 není invalidní pro invaliditu druhého ani třetího stupně, ale je nadále invalidní pro invaliditu prvního stupně. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 4.9.2017 bylo zdůrazněno, že novým posudkem o invaliditě ze dne 31.8.2017 vypracovaným lékařem ČSSZ bylo zjištěno, že žalobkyně je nadále invalidní pro invaliditu prvního stupně, ale není invalidní pro invaliditu druhého ani třetího stupně, když rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., odd. E, položce 1c) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), pro něž byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 40%, která ve smyslu § 3 citované vyhlášky nebyla změněna, proto nebylo možno námitkám žalobkyně vyhovět.

Z obsahu vyžádaného posudkového spisu OSSZ Plzeň-město vedeného ohledně žalobkyně a v něm založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 16.3.2017 a záznamu o jednání a posudku o invaliditě v řízení o námitkách vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 31.8.2017 soud zjistil, že žalobkyně byla nadále uznána invalidní pro invaliditu prvního stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 40%, když rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., odd. E, položce 1c) přílohy vyhlášky a stanovená míra poklesu pracovní schopnosti nebyla změněna ve smyslu § 3 a 4 vyhlášky (datum vzniku invalidity: 6.1.2009; doba platnosti posudku: trvale).

Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření dne 31.10.2017 k žalobě s ohledem na námitky žalobkyně navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **komise** či **PK MPSV**) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. a za současného stavu setrvala na svém rozhodnutí ze dne 4.9.2017. Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 4.9.2017 bylo žalobkyni doručeno dne 5.9.2017.

V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Z těchto důvodů požádal soud PK MPSV – pracoviště v Plzni o vypracování posudku, který byl vypracován po jednání konaném dne 14.2.2018, když jednání byla přítomna i žalobkyně za účasti odborného lékaře z oboru neurologie. V závěru posudku komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, šlo o invaliditu prvního stupně, ale nešlo o invaliditu druhého nebo třetího stupně, neboť šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, nedosahoval však více než 49%. Komise uvedla, že z doložené lékařské dokumentace zjistila dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a rozhodující příčinou mající nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti určila vertebrogenní algický syndrom lumbosakrálního úseku diskogenní etiologie s NMR průkazem protruze až herniace disku L4/5 vpravo foraminálně se sekundární pravostrannou foraminální stenózou. Souhrnný klinický obraz je dle doložených lékařských zpráv a neurologického vyšetření v komisi modifikován dynamickou poruchou bederní páteře nejvýše střední tíže a intermitentní až fixní kořenovou iritací L5. V souladu s doloženými lékařskými nálezy a na základě neurologického vyšetření v komisi hodnotila PK MPSV rozhodující postižení z funkčního hlediska jako středně těžké shodně s OSSZ i ČSSZ, proto rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce s nejvýznamnějším dopadem na pokles

pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddíl E, položka 1c) přílohy vyhlášky, pro něž se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40%, která ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nebyla změněna (*stav odpovídá invaliditě prvního stupně s datem vzniku 6.1.2009*). Další zdravotní postižení uvedená v dg. spektru nemají na výši ztráty pracovní schopnosti dopad, když arteriální hypertenze je plně kompenzována léčbou, původně invalidizující postižení - vertebrogenní algický syndrom Cp je dle dokumentace i vyšetření v komisi ve fázi uspokojivé stabilisace (*pouze přechodná krátkodobá explorace cervikální symptomatiky dle RHB vyš. z února 2018*), psychiatrické postižení je k datu vydaného rozhodnutí (4.9.2017) v krátkodobém psychiatrickém sledování a léčení a k rozhodnému datu nesplňuje kritéria dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Žalobkyně není schopna výkonu těžké fyzické práce, práce spojené s manipulací těžkými břemeny a ve vynucených neměnných polohách (sed, stoj), práce v nepříznivých klimatických podmínkách (vlhko, chlad, průvan); je schopna výkonu fyzicky lehčí práce s možností střídání poloh sed-stoj. Závěrem bylo uvedeno, že uváděné subjektivní obtíže nemají odpovídající objektivní korelát v doložených odborných nálezech. (*Stejnopis posudku byl doručen žalobkyni i žalované.*)

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 15.2.2018 se žalobkyně zúčastnila, setrvala na podané žalobě a závěrem požadovala vyhovění žalobě, protože se její zdravotní stav podle ní zhoršil; přítomný zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na závěr posudku posudkové komise, neboť paní žalobkyně se nepodařilo prokázat, že by byla invalidní ve vyšším stupni.

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) *Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*

(2) *Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla*

a) *nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,*

b) *nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,*

c) *nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

(3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Od 1.1.2010 se za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce /§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky č. 359/2009 Sb./.

Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 3 odst. 1 vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podle § 3 odst. 2 citované vyhlášky v případě, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pojištěnce má takový vliv na jeho schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace, že pokles pracovní schopnosti pojištěnce je větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti u příčiny, popřípadě rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.

Podmínky pro toto zvýšení (*ani snížení dle § 4 odst. 1 a 2 téže vyhlášky*) nebyly shledány, jak uvedeno shora.

Žalobkyně se podanou žalobou z důvodů v ní uvedených domáhala přiznání invalidity vyššího stupně upravené v citovaném § 39 zákona. Subjektivní pocit žalobkyně o tom, že by jí měl být přiznán vyšší stupeň invalidity pro zjištěné zdravotní potíže, však nemůže být důvodem pro přiznání požadovaného stupně invalidity, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Požadovanou invaliditu lze pojištěnci přiznat pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledku lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o své invaliditě v požadovaném stupni přesvědčen.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění (*soudní řád správní*, dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Ve věcech důchodového pojištění *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Soud ještě připomíná, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 4.9.2017*. Pokud u žalobkyně dojde (nebo již došlo) ke zhoršení jejího zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost podat žádost o přiznání invalidity vyššího (druhého či třetího) stupně v novém správním řízení (po poradě se svými ošetřujícími lékaři).

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 4.9.2017 není důvodná*. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobkyně vycházel soud především z posudku PK MPSV ze dne 14.2.2018 vypracovaného na základě řádně zjištěného jejího zdravotního stavu, neboť komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů zejména z doby před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jejích onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, rovněž je stanoveno i omezení, které však žalobkyni nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Všemi posudkovými lékaři i PK MPSV byl zdravotní stav žalobkyně hodnocen shodně dle kapitoly XIII., odd. E, položky 1c) přílohy vyhlášky 40% míry poklesu pracovní schopnosti, což však nedosahuje potřebných 50% této ztráty pro invaliditu druhého stupně, tudíž žalobkyně byla nadále uznána invalidní pro invaliditu prvního stupně k datu vydání napadeného rozhodnutí. Posudek PK MPSV soud považuje za úplný a celistvý, neboť byl vypracován za účasti odborného lékaře z oboru neurologie po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobkyně, když při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno i ze zjištěných diagnóz.

Žalobkyně neprokázala, že je invalidní pro invaliditu druhého či třetího stupně, neboť i dle stěžejního důkazu, jímž je v tomto řízení posudek PK MPSV, je i nadále invalidní pro invaliditu prvního stupně, jelikož míra poklesu pracovní schopnosti činí 40%, nikoli nezbytných minimálně 50% pro invaliditu druhého stupně, natož 70% potřebných pro invaliditu třetího stupně. Neznaменá však, i když není žádosti pojištěnce o změnu výše invalidity vyhověno, že takové rozhodnutí je nezákonné či vadné, protože bylo vydáno na

základě posudku o zdravotním stavu pojištěnce, kdy rozhodující je výsledek posouzení zdravotního stavu ve vztahu k invaliditě posudkovými lékaři a komisí v souladu s platnou právní úpravou.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 4.9.2017 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, protože žalobkyně neprokázala, že splňuje podmínky pro přiznání invalidity vyššího stupně, a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi námitkami uplatněnými proti rozhodnutí ze dne 4.4.2017.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 15. března 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně